A°. 1919. N°. 21.

PUBLICATIE-BLAD.

VERORDENING *van den 13den September 1918, houdende herziening der bepalingen omtrent begrafenissen en begraafplaatsen en vaststelling van voorschriften omtrent begrafenisrechten en het vervoer van lijken uit de kolonie naar het buitenland en uit het buitenland naar de kolonie.*

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het wenschelijk is de bepalingen omtrent begrafenissen en begraafplaatsen te herzien, en voorschriften omtrent begrafenisrechten en het vervoer van lijken uit de kolonie naar het buitenland en uit het buitenland naar de kolonie vast te stellen;

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening.

Van het begraven van lijken.

Art. 1.

Elke overleden persoon of doodgeboren kind wordt in eene gesloten kist begraven, hetzij in een geheel of gedeeltelijk aarden graf, hetzij in een grafkelder, op eene begraafplaats als zoodanig door het Bestuur aangelegd of toegelaten.

Ook is het geoorloofd volgens nader bij Koloniale Verordening vast te stellen regelen lijken te verbranden.

Art. 2.

Lijken, die in een zoodanigen staat verkeeren, dat zij niet naar eene begraafplaats kunnen worden overgebracht, worden ter plaatse, waar zij gevonden zijn of in de onmiddellijke nabijheid, zonder kist, mits ter diepte van 1 Meter, begraven en overdekt, zoo mogelijk, met ongebluschte kalk ter hoogte van 2 d. M. en in ieder geval met aangestampte aarde. Is op de plaats, waar een lijk gevonden wordt, een lijkkist aanwezig, dan kan het lijk daarin begraven worden.

De begraving geschiedt ter plaatse door de ambtenaren van den Openbaren Gezondheidsdienst of van de politie aangewezen, zoo mogelijk in domeingrond en anders in particulieren grond. In het laatste geval zijn de eigenaars of gebruikers van den grond verplicht de begraving te gedoogen. De plaats van begraven op particulieren grond zal in overleg met de eigenaars of gebruikers van den grond worden gekozen.

De schade, die aan den eigendom mocht worden veroorzaakt, wordt door den Kantonrechter begroot en door de koloniale kas vergoed, naar de onderscheiding gemaakt in de artt. 11, 12 en 13. Als schade komt niet in aanmerking de aanwezigheid van het graf zelf.

Art. 3.

Zijn er omstandigheden, die een gewelddadigen dood doen vermoeden, dan geschiedt de begraving niet dan met toestemming, op Curaçao van den Procureur-generaal, op St. Martin N. G. en St. Eustatius van den Officier van Justitie, op Aruba, Bonaire en Saba van den ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij het Kantongerecht, zoo mogelijk na voorafgegane gerechtelijke schouwing.

In het daarvan op te maken proces-verbaal worden, zooveel mogelijk, vermeld de voornamen, de naam, de ouderdom, de geboorteplaats, het beroep en de woonplaats van den overledene, of andere gegevens, die tot herkenning kunnen dienen.

Art. 4.

Geene begraving geschiedt zonder schriftelijk verlof van den ambtenaar van den Burgerlijken Stand, vrij van zegel en

kosteloos af te geven, waarin de begraafplaats, of de in art. 2 bedoelde plaats, waar het lijk ter aarde zal worden besteld, wordt vermeld.

Bij het vragen van verlof tot begraven moet worden overgelegd eene der schriftelijke verklaringen als bedoeld in de Verordening, houdende bepalingen betreffende de verklaringen van overlijden, af te geven door de geneeskundigen in de kolonie Curaçao.

Art. 5.

Wordt de toegang tot de woning ter verrichting der gerechtelijke schouwing of de afgifte van het lijk, hetzij ter begraving, hetzij ten vervoer naar het lijkenhuis, geweigerd, dan kan de woning ondanks den bewoner, door de met genoemde verrichtingen belaste personen op elk uur worden binnengetreden, mits in bijzijn van een ambtenaar van het Openbaar Ministerie of van een anderen rechterlijken ambtenaar.

Art. 6.

Een begraving geschiedt niet vroeger dan 12 en niet later dan 36 uren na het overlijden.

Ontheffing van deze bepaling kan op Curaçao door den Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst worden verleend en op de overige eilanden door het plaatselijk Hoofd van politie, na verhoor van een geneeskundige.

In dit geval wordt door de in het tweede lid genoemde ambtenaren onmiddellijk aan den betrokken ambtenaar van den Burgerlijken Stand van hunne beschikking kennis gegeven.

Art. 7.

Een lijk mag niet worden ter aarde besteld dan tusschen des morgens 6 uur en des namiddags 6 uur, tenzij de ambtenaar van den Burgerlijken Stand, in dringende of buitengewone omstandigheden, te zijner beslissing, verlof verleent om op een ander uur te begraven, of wel in de gevallen bedoeld in artt. 2, 6 en 8.

Het verlof wordt steeds verleend, wanneer om godsdienstige redenen op een bepaalden dag niet vóór den avond mag worden begraven.

Art. 8.

Opgevischte lijken worden vanwege de politie, of door anderen onder haar toezicht begraven, nadat de doodschouw of,

in het geval van art. 3, de gerechtelijke schouwing zal hebben plaats gehad.

Art. 9.

Tenzij op rechterlijk bevel mogen lijken niet opgegraven en vervoerd worden dan met toestemming, op Curaçao van den Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst en op de overige eilanden van het plaatselijk Hoofd van politie, eenen geneeskundige gehoord.

Het vervoer van een opgegraven lijk kan aan nader te stellen voorwaarden verbonden worden, maar het geschiedt niet, tenzij de opgegraven lijkkist met zijn inhoud is geplaatst in eene goed gesloten, volkomen dichte houten of metalen kist.

Eene toestemming, als in het eerste lid bedoeld, is eveneens noodig voor het vervoer van een lijk, ter begraving op eene begraafplaats, niet in het district gelegen, waar het sterfgeval plaats vond.

Dit vervoer geschiedt op de bij de toestemming bepaalde wijze.

In geval van overlijden aan een besmettelijke ziekte, wordt de toestemming, in het eerste lid bedoeld, niet verleend, dan na een jaar na de begraving.

Art. 10.

Indien een lijkkist niet op een draagbaar wordt gedragen, moet worden gebruik gemaakt van een uitsluitend voor het vervoer van lijken bestemd voertuig.

In de buitendistricten kan, indien de afstand van sterfhuis tot begraafplaats te groot is, ter beoordeeling van den betrokken districtmeester, door hem vergunning worden verleend om het lijk per kar te vervoeren. Deze bepaling is echter niet toepasselijk voor het vervoer van lijken van aan besmettelijke ziekten overledenen.

Het verbod van het eerste lid is niet van kracht voor het vervoer van het lijk van een kind beneden den leeftijd van één jaar, dat gemakkelijk door één persoon kan worden gedragen.

Echter geldt de vrijstelling van het vorig lid niet, indien de ambtenaar van den Burgerlijken Stand het dragen van een kinderlijk verboden heeft, ingevolge art. 11 der Verordening, houdende bepalingen betreffende de verklaringen van overlijden, af te geven door de geneeskundigen in de kolonie Curaçao.

Bij het ter aarde bestellen van lijken worden de desbetreffende bepalingen dezer verordening stipt opgevolgd en verder de wenken in acht genomen, door de ambtenaren van den Openbaren Gezondheidsdienst of van de politie, in het belang van gezondheid of van orde gegeven.

Art. 11.

De naaste bloedverwanten van den overledene zijn aansprakelijk voor de begrafenis, terwijl de erfgenamen aansprakelijk zijn voor de begrafeniskosten.

De lijken van onvermogenden echter worden, voor zooveel kerk- of armbestuur of andere instellingen daarvoor niet zorgen, op kosten der koloniale kas begraven ter plaatse daarvoor door het openbaar gezag aangewezen.

Van het onvermogen moet blijken op de wijze door den Gouverneur te bepalen.

Art. 12.

De begrafenis van lijken, welker begraving zich niemand aantrekt, geschiedt door de politie of door anderen onder haar toezicht en de kosten daarvan komen ten laste van de koloniale kas, voor zoover zij niet op de nalatenschap of op de erfgenamen verhaalbaar zijn.

Art. 13.

Het begraven van lijken van personen overleden in inrichtingen, die hetzij geheel of gedeeltelijk onder beheer van het openbaar gezag staan, geschiedt door de zorg van het bestuur dier inrichtingen, met inachtneming van de voorschriften daaromtrent bij besluit van den Gouverneur te geven.

De kosten dier begrafenissen kunnen, wanneer het sterfgeval plaats had in een inrichting tot ziekenverpleging, worden verhaald op dengene, die voor de verpleegkosten van den lijder aansprakelijk is.

Slechts wanneer ter goede rekening eene daartoe voldoende som is gestort, kan de begrafenis anders geschieden dan op de wijze voor onvermogenden gebruikelijk. In elk geval blijft de beslissing omtrent de wijze van begraving, wanneer die vanwege de inrichting geschiedt, aan het bestuur der inrichting.

Tenzij wegens overlijden aan eene besmettelijke ziekte of andere redenen hiertegen met het oog op de openbare gezond-

heid bezwaar bestaat, worden zoodanige lijken aan verwanten ter begraving afgegeven, wanneer aanvraag daartoe binnen drie uren na het overlijden bij het bestuur der inrichting is ingekomen en naar het oordeel van dat bestuur een behoorlijke begrafenis door den aanvrager voldoende gewaarborgd is.

Geschiedt de aanvraag later, dan kan de afgifte nog geschieden, wanneer daartegen bij het bestuur der inrichting geen bezwaar bestaat.

Van de begraafplaatsen.

Art. 14.

Op ieder eiland der kolonie zullen een of meer algemeene begraafplaatsen worden aangelegd, zoodra zich de behoefte daaraan doet gevoelen.

Art. 15.

Bijzondere begraafplaatsen kunnen worden aangelegd met verlof van den Gouverneur.

Verlof tot het aanleggen van een bijzondere begraafplaats ten behoeve van de leden eener kerkelijke gemeente wordt aan het bestuur dier gemeente niet geweigerd, dan wanneer de aangewezen plaats niet aan de wettelijke voorschriften voldoet.

Art. 16.

Elke begraafplaats wordt door een muur, heining, rasterwerk of heg ter hoogte van ten minste twee Meter afgesloten.

Daarvan kan door den Gouverneur ontheffing worden verleend, indien op andere wijze in de afsluiting behoorlijk is voorzien.

Art. 17.

Zonder vergunning van den Gouverneur, den Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst of zoonoodig eenen anderen geneeskundige gehoord, mogen geene begraafplaatsen worden aangelegd op een afstand van minder dan 50 Meter van gebouwen tot bewoning dienende of bestemd en zonder die vergunning mogen, binnen gelijken afstand van eene begraafplaats, geene gebouwen ter bewoning worden opgericht of putten worden gegraven.

Van dit verbod zijn uitgezonderd: doodgravers-woningen

en pastorieën of kostershuizen, ten dienste der begraafplaats te stichten.

Het uitbreiden eener bestaande begraafplaats wordt, voor deze verordening, met het aanleggen eener nieuwe begraafplaats gelijk gesteld.

Het verbod in het eerste lid vermeld omtrent het oprichten van gebouwen ter bewoning is niet toepasselijk op het oprichten van gebouwen ter bewoning binnen de op 1 September 1918 bestaande bebouwde lijnen.

Art. 18.

Bij de schriftelijke aanvrage om de vergunning, in het vorig artikel bedoeld, wordt eene op schaal vervaardigde, nauwkeurige teekening overgelegd van het terrein, tevens aangevende de plaatsen, waar zich woningen of putten bevinden, als in het vorig artikel bedoeld.

Ook wordt de diepte van aarde op het terrein aanwezig aangegeven.

Art. 19.

Eene nieuwe begraafplaats wordt aangelegd naar een in kaart gebracht, vast plan van verdeeling in vakken en rijen, waarbij de noodige ruimte voor paden is uitgespaard, terwijl elke ruimte voor graf of grafkelder op de kaart is aangegeven.

Een exemplaar van deze kaart wordt, vóór de ingebruikneming der begraafplaats, aan den Gouverneur gezonden.

Het bijzetten van lijken moet naar het vastgestelde en in kaart gebrachte plan geschieden.

Op bestaande begraafplaatsen wordt eene verdeeling, als in het eerste lid bedoeld, zooveel mogelijk gevolgd, maar in ieder geval bij het aanleggen van nieuwe vakken, voor begraven bestemd, en bij het ledigen van alle oude graven in bestaande vakken.

Art. 20.

Voor elke begraafplaats wordt, hetzij door de zorg van de eigenaars eener particuliere begraafplaats, hetzij door of van wege de ambtenaren in art. 36 genoemd, nauwkeurig en regelmatig een register bijgehouden, bevattende, in afzonderlijke kolommen, een doorloopend nummer, dag en jaar der begraving, naam, voornamen, leeftijd en geslacht van de begraven personen, benevens eene duidelijke aanwijzing van het graf of van den grafkelder, eventueel der plaats in den grafkelder, waar de bijzetting plaats vond.

Graven en grafkelders moeten van duidelijke zichtbare merkpaaltjes of van andere merkteekenen voorzien zijn, aangevende het vastgestelde nummer der graven.

Art. 21.

Eene begraafplaats, daaronder begrepen: omheining, gebouwen, graven, grafkelders, monumenten, kruisen, boomen of andere gewassen en verder alles wat tot het kerkhof behoort, moet zorgvuldig in goeden staat worden onderhouden.

Zoonoodig kan het Bestuur, op kosten van de eigenaars van particuliere begraafplaatsen, of op kosten van de eigenaars van graven en grafkelders, op alle begraafplaatsen de noodige herstellingen en verbeteringen doen aanbrengen, indien voornoemde eigenaars in gebreke bleven.

Art. 22.

Op elke nieuwe begraafplaats wordt vóór het in gebruik stellen en op elke bestaande begraafplaats uiterlijk binnen één jaar na het in werking treden dezer verordening, een lokaal ingericht voor tijdelijke bewaring van lijken.

Bij verzuim wordt door het Bestuur, op kosten van de eigenaars der begraafplaats, ten spoedigste een lijkenhuis, als in het vorig lid bedoeld, ingericht.

Art. 23.

De onderlinge afstand der graven zoo aan het hoofd- en het voeteneinde als van de zijden bedraagt minstens 0,3 M.

De graven zullen ten minste 1 M. diep zijn.

De bovenste of de eenige kist in een graf wordt met eene laag aangestampte aarde van minstens 0,65 M. bedekt.

Deze bepalingen zijn niet toepasselijk op gemetselde grafkelders.

Art. 24.

Op de begraafplaatsen mogen grafkelders worden gesticht, mits deze voldoen aan de navolgende voorwaarden:

a. de wanden en het dak worden van stevig steen-materiaal vervaardigd;
b. de bodem zij bedekt, tot eene hoogte van minstens 30 c.M., met aangestampte aarde en worde licht hellend gemaakt;
c. de wanden van een grafkelder moeten minstens 25 c.M. beneden de bodem-oppervlakte van het kerkhof reiken;
d. is het onder *c* bepaalde niet mogelijk, dan worden de wan-

den aan de buiten-beneden zijde bedekt met eenen zoom van aangestampte aarde van minstens 30 c.M. hoogte en breedte.

Art. 25.

Aan nieuw te bouwen grafkelders kunnen lucht-openingen worden voorgeschreven, wier aantal, plaats, vorm en inrichting door den Gouverneur worden bepaald.

Art. 26.

In een grafkelder moet, voor elke daarin opgenomen lijkkist van een volwassen overledene, eene ruimte van minstens 2 M^3. beschikbaar zijn.

Eene zelfde ruimte, als in het eerste lid genoemd, kan voor meer dan één kinderlijk worden gebruikt, indien de gezamenlijke maat der lijkkisten, die van de lijkkist van een volwassen overledene niet overtreft.

Art. 27.

In een grafkelder mogen twee of meer lijkkisten in één horizontaal vlak worden geplaatst, mits gescheiden door lucht- en vochtdichte tusschenmuren, van steen-materiaal, die de geheele grafruimte verdeelen.

Art. 28.

In een grafkelder mogen twee of meer lijkkisten boven elkander worden gezet, indien de plaats, waar eene lijkkist staat, geheel omgeven en aangevuld wordt door vast aangedreven aarde, die de kist minstens 30 c.M. bedekt.

De scheidende laag aarde in het vorig lid bedoeld, kan vervangen worden door eene lucht- en waterdichte afscheiding van steen-materiaal, aansluitende, in grafkelders als in art. 27 bedoeld, aan den staanden scheidingsmuur.

Indien in een grafkelder niet meer dan ééne lijkkist wordt begraven, worde de plaats, waar de lijkkist staat, op de wijze, als in het eerste lid bepaald, aangevuld met vast aangedreven aarde, ter dikte van ongeveer 20 c.M.

Art. 29.

Op grafkelders, waarin niet meer wordt begraven, zijn de artt. 24—28 niet van toepassing.

Art. 30.

Voor het bijzetten van lijken in bestaande grafkelders kan door den Gouverneur vrijstelling worden verleend van het voorschrift van art. 27, mits tusschen twee naast elkander geplaatste lijkkisten eene laag vast aangedreven aarde van minstens 30 c.M. wordt aangebracht.

Art. 31.

Een graf mag niet geroerd worden dan na drie jaren na de begraving.

De overblijfselen van lijken en van kisten moeten in een afzonderlijk gedeelte der begraafplaats worden begraven en mogen niet in een geruimd graf of grafkelder worden achtergelaten.

Het verbod van alinea 1 is niet van toepassing op graven, waaruit eéne lijkkist wordt weggenomen na verkregen toestemming, als bedoeld in het eerste lid van artikel 9.

Art. 32.

Onder het roeren van graven wordt in deze verordening verstaan:

a. bij graven of grafkelders met één lijkkist: het openen en verandering brengen in den toestand van den inhoud dier graven of grafkelders;

b. bij.graven of grafkelders met meer lijkkisten, het verandering brengen: in de beschuttende aardlaag, als bedoeld in de artikelen 23, 28 en 30 en in lijkkisten met haar inhoud.

Art. 33.

Een algemeene begraafplaats, waarvan geen gebruik meer wordt gemaakt, wordt bij besluit van den Gouverneur gesloten verklaard.

Wordt het besluit genomen, dat van een bijzondere begraafplaats geen gebruik meer zal worden gemaakt, dan geeft het bestuur dier begraafplaats daarvan onverwijld schriftelijk kennis aan den Gouverneur.

Art. 34.

Een gesloten begraafplaats blijft gedurende ten minste tien jaren onaangeroerd liggen. Na dien tijd is het verbod in art.

17 opgeheven en mag de grond ter bezaaiing en beplanting worden vergraven, mits niet dieper dan 0,5 M.

Uitgraving ter meerdere diepte is binnen dertig jaren na de sluiting niet dan met vergunning van den Gouverneur geoorloofd.

Overblijfselen van lijken, die bij de ontgraving voor den dag mochten komen, worden door hem, die de ontgraving verrichtte of deed verrichten, op een begraafplaats begraven. Daartoe wordt den eigenaar eener zoodanige begraafplaats kosteloos de gelegenheid verstrekt op een door het Bestuur aan te wijzen plaats.

Art. 35.

De begraafplaatsen staan onder toezicht, op Curaçao van den Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst en op de overige eilanden van den Gezaghebber.

Art. 36.

De zorg en het beheer over de algemeene begraafplaatsen is opgedragen aan de ambtenaren van den Burgerlijken Stand.

Art. 37.

Met de handhaving dezer verordening zijn belast de ambtenaren van den Openbaren Gezondheidsdienst en van de politie.

Van de begrafenisrechten.

Art. 38.

Voor eene vergunning tot het beaarden, bijzetten of opdelven van een lijk op eene algemeene begraafplaats wordt ten behoeve der koloniale kas het volgende recht geheven:

voor die tot het beaarden (d. i. *het delven van een graf*):

van het lijk van een volwassen persoon	f 2.—
,, ,, ,, ,, ,, kind beneden de twaalf jaren	,, 1.—
,, ,, ,, ,, ,, kind beneden het jaar	,, 0.50
voor die tot het bijzetten van een lijk in een grafkelder	,, 1.—

voor die tot het opdelven:

van het lijk van een volwassen persoon	f 4.—
,, ,, ,, ,, ,, kind beneden de twaalf jaren	,, 2.—
,, ,, ,, ,, ,, kind beneden het jaar	,, 1.—

De vergunning wordt, vrij van zegel, afgegeven door den ambtenaar van den Burgerlijken Stand van het district, waarin de begraafplaats is gelegen.

Het recht moet vóór de begrafenis of het opdelven worden betaald.

Geen recht wordt geheven voor de begraving of opdelving van lijken van krijgslieden in werkelijken dienst.

Van het verkrijgen in eigendom van graf- en kelderplaatsen.

Art. 39.

Op eene algemeene begraafplaats kunnen graf- en kelderplaatsen in eigendom verkregen worden van de volgende oppervlakten en tegen betaling ten behoeve van de koloniale kas van de daarnaast vermelde bedragen:

grafplaatsen:

van een oppervlakte van 2,25 M. lang en 1 M. breed f 10.—
en van 1,10 M. lang en 0,75 M. breed.............. ,, 5.—

kelderplaatsen:

van een oppervlakte van 3 M. lang en 1,5 M. breed. ,, 15.—
van 3 M. lang en 2,25 M. breed.................. ,, 20.—
van 3 M. ,, en 3,75 M. ,, ... ,, 30.—
van 3,75 M. ,, en 3,75 M. ,, ... ,, 40.—

De eigendom van de graf- en kelderplaatsen, die ieder een volgnummer krijgen, wordt in afwijking van art. 665 van het Burgerlijk Wetboek, verkregen door een verklaring af te geven, vrij van zegel, door den ambtenaar van den Burgerlijken Stand van het district, waarin de begraafplaats is gelegen.

De verklaring moet inhouden de voornamen, den naam, het beroep en de woonplaats van den kooper, de oppervlakte en het volgnummer van de graf- of kelderplaats en de betaling van de koopsom.

Indien een vereeniging of vennootschap kooper is, dan worden de benaming en de plaats van vestiging daarvan in de verklaring vermeld, in plaats van voornamen, naam, beroep en woonplaats.

Van het vervoer van lijken uit de kolonie naar het buitenland en uit het buitenland naar de kolonie.

Art. 40.

Het vervoer van een lijk uit een der eilanden der kolonie naar een andere plaats of van elders naar een der eilanden

der kolonie wordt toegelaten mits het lijk — en bij opgraving de lijkkist met inhoud — worde besloten in eene hermetisch gesloten metalen kist, en daarna vervat in een goed sluitende houten kist; zulks onverminderd andere, ingevolge het 2de lid van art. 9, aan het vervoer te verbinden voorwaarden.

Lijken in de kolonie aangebracht worden ten spoedigste begraven.

Strafbepalingen.

Art. 41.

Onverminderd de straffen bij de gewone strafwetten gesteld tegen andere feiten, die gelijktijdig of in samenhang met de in deze verordening genoemde mochten worden gepleegd, worden overtredingen van deze verordening gestraft als volgt:

1º met geldboete van ten hoogste f 50.—:

hij, die zonder de ontheffing, bedoeld bij art. 6, tweede lid, een lijk begraaft of doet begraven meer dan 36 uren na het overlijden;

hij, die in strijd met het derde lid van art. 19 bij het bijzetten van lijken het in dat lid bedoeld plan niet volgt;

hij, die verzuimt aanteekening te houden, zooals voorgeschreven bij art. 20 dezer verordening;

hij, die tusschen zonsondergang en zonsopgang op een begraafplaats wordt aangetroffen, anders dan om daar een begrafenis bij te wonen of iets te verrichten, wat hem door het bevoegd gezag is opgedragen.

2º met hechtenis van ten hoogste eene maand of geldboete van ten hoogste f 100.—:

hij, die een lijk begraaft of doet begraven anders dan op de wijze en op de plaats als vermeld in art. 1, behoudens het bepaalde in art. 2;

hij, die een lijk vervoert of doet vervoeren in een niet uitsluitend tot vervoer van lijken bestemd voertuig;

hij, die in strijd met art. 4 een lijk begraaft of doet begraven zonder het daarin vermeld verlof;

hij, die zonder de ontheffing, bedoeld bij art. 6, tweede lid, een lijk begraaft of doet begraven binnen de 12 uren na het overlijden;

hij, die in strijd met art. 17 een gebouw opricht of een put graaft;

hij, die een lijk begraaft in strijd met art. 23, of in een grafkelder plaatst in strijd met de artt. 24, 26, 27 en 28, 1ste en 2de lid, behoudens de vrijstelling bedoeld in art. 30;

hij, die een graf roert of doet roeren, in strijd met art. 31;

hij, die een lijk begraaft of doet begraven op een begraafplaats, waaromtrent eene verklaring of eene kennisgeving is uitgegeven, als bedoeld in de eerste en tweede alinea van art. 33;

hij, die op een begraafplaats als in art. 34 bedoeld, ontgravingen doet of doet uitvoeren in strijd met de voorschriften van dat artikel.

Bij het veroordeelend vonnis kan het opruimen van de gebouwen en het dempen der putten, in strijd met het verbod gemaakt, op kosten der overtreders, worden gelast.

3º met hechtenis van ten hoogste een jaar of geldboete van ten hoogste f 100.—:

hij, die een lijk vervoert of begraaft in het geval van art. 3 in strijd met dat artikel;

hij, die het lijk van iemand, die aan een gewelddadigen dood is gestorven verbergt of poogt te verbergen;

hij, die een lijk uit een begraafplaats of een lijkenhuis wegneemt of poogt weg te nemen;

hij, die de afgifte, bedoeld in art. 5, van een lijk weigert;

hij, die geen geneeskundige zijnde of buiten toezicht van een geneeskundige een lijkopening of ontleding van een lijk verricht;

hij, die in het geval van art. 40 een lijk vervoert in strijd met dat artikel.

Art. 42.

De bij deze verordening strafbaar gestelde feiten worden beschouwd als overtredingen.

Overgangsbepaling.

Art. 43.

De bepalingen der artikelen 26 tot en met 30 zijn op bestaande grafkelders niet toepasselijk dan na 10 jaar na de inwerkingtreding dezer verordening.

Slotbepalingen.

Art. 44.

Met de inwerkingtreding dezer verordening vervallen:
—de Publicatie van 26 Juni 1821 (Publicatiebundel N° 44), zooals aangevuld bij Publicatie van 14 November 1866 (P. B. N° 21);
— de Publicatie van 7 Mei 1822 (Publicatiebundel N° 56) voor wat betreft den aanspreker en den doodgraver;
— de Publicatie van den 12n. April 1828 (Publicatiebundel N° 126) voor wat betreft den aanspreker en den doodgraver;
— de Notificatie van 24 Maart 1863 (P. B. N° 7);
— art. 45, tweede lid, en art. 47 Burgerlijk Wetboek.

Art. 45.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van ,,Begrafenisverordening''.

Art. 46.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen tijdstip.

Gegeven te Willemstad, den 13den September 1918.

NUYENS.

De Gouvernements-Secretaris,
J. F. HAAYEN.

Uitgegeven den 14n. April 1919.
De Gouvernements-Secretaris,
J. F. HAAYEN.